

№ 6 (615) Додаток «Нашого слова» № 52 для дітей Листопад–Грудень 2025 року

PL ISSN 0239-5460 Numer indeksu 366609

Маленькі танцюристи з бартошицької школи на XXII Огляді української співаної поезії та авторської і сучасної пісні в Ольштині; світлина Петра Табаки

Спокійних Свят
та щасливого Нового року!

FOREST FRIENDS RESCUE SANTA

Дорогі друзі, школярі!

Таке буває тільки зимою... Аж три гарні нагоди, щоб давати / отримувати подарунки, чинити добро і бажати собі взаємно всього найкращого. День св. Миколая, Святвечір і Різдво Христове (тоді у нас ялинка і колядки), а пізніше — весела шкільна забава «Маланочка», під час якої діти й молодь будуть із музикою та конкурсами зустрічати Новий рік.

«Святий Миколаю, прийди до нас з раю, принеси нам дари, кожному до пари!» — часто декламуємо цей віршик... Коли ми дійсно любимо Святого, спробуємо підійти до справи більш креативно. Станьмо помічниками святого Миколая! Кожен із нас — я, Ти, він, вона, воно, ми, ви, вони — можемо допомогти тому, хто сильний, могутній, робить багато добра для інших. Скажімо — він славний добродій чи меценат української культури або відважний, успішний волонтер... Можна сказати, герой XXI століття! Але ж він теж людина! Здоров'я є або нема, сили вечерпуються... Навіть якщо хтось щиро ogrиває своїм розумом, добром і теплом багато інших осіб, — теж потребує нашої уваги, особливо дітей, молоді чи команди друзів. Тепер такий неспокійний час — війни, збройні конфлікти, а ворожі дрони літають над головами мирних людей... Будьмо уважні! Відкриймо свої очі та серця на інших — тих, які потребують допомоги, але й на тих, які допомагають іншим. Коли Ти ще школяр, самому може і тяжко щось придумати, але в команді друзів легше. Ой, які правдиві слова: «Нащо думка, коли не знана нікому, нащо розум, що замкнувся у собі самому».

Заголовок своєї статті я дала англійською мовою: *Forest Friends Rescue Santa*. У перекладі на українську мову він звучить: *Лісові друзі рятують Святого Миколая*. Це заголовок книжечки для дітей, виданої у 2024 році в далекій західній Канаді. Святому поламалися сани, а лісові звірятка успішно змогли зробити велике діло — допомогти щедрому добродію, бо прокинулись вчасно, вони відкрили свої очі та вуха, змобілізували сили, стали щирими друзями і... працювали в команді!

Авторкою книжки є Линда Андерсон (Lynda G. Anderson), українка, яка народилася в Канаді, в провінції Альберта. Багато років вона була вчителькою, пізніше зайнялася родинним бізнесом. Тепер пише книжки для дітей, малює гарні картини, грає в гольф, подорожує, захоплюється рослинним та тваринним світом планети Земля. Дуже любить Україну, допомагає фінансово воїнам, потерпілим та... передає власні кошти на порятунок українських котиків, песиків та інших тварин, які страждають від війни не менше ніж люди.

У наш час, усі школярі з Польщі вивчають англійську мову, тому дозволю собі навести фрагмент книжки Линди Андерсон мовою оригіналу: [...] Santa thanked each one kindly as he made his way Beside his reindeer and his newly fixed sleigh. Tonight, — said Santa, you rushed to my aid. Not one had complained. Not one was afraid.

You all came together and worked as a team. Your hearts led the way. That's what Christmas means. [...]

Яке значення для світу мають сани св. Миколая? Якщо з ними буде все ОК, Святий не завагається, — швидко поїде далі, щоб чинити добро, нести радість дітям та всім тим, хто засумував... А яке значення для світу має мудра команда працюючих друзів? Подумайте самі...

Веселих Свят та смачної куті!

Ярослава Кобилко

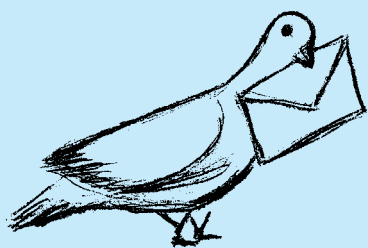
Світлина з мережі

П.С. Інформація про те, як можна придбати книжку.

The book Forest Friends Rescue Santa, by L.G. Anderson, can be ordered on line through:

- ❖ Amazon.pl
- ❖ Amazon.com
- ❖ Google

It is available / Hardcover, Paperback and e-book.

«СВІТАНКОВА» ПОШТА

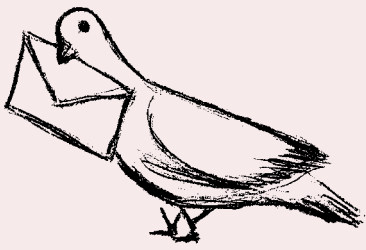
ПЕТРО ТАБАКА

СВІТЛИНИ: АВТОРА

Майстер-класи: час розваг та інтеграції

Протягом двох місяців, листопада та грудня, учні Лідзбарка-Вармінського, Доброго Міста, Свйонток та Ольштина взяли участь в інтеграційних заняттях. Цей час вони проводили цікаво й творчо. Дітки співали, грали на дримбі, малювали, виклеювали й займалися рукоділлям. Дивіться невеликий фотозвіт.

«СВІТАНКОВА» ПОШТА

Сила пам'яті: від болю до зцілення

Мирослава Олійник

Світлини: з мережі

Дорогі «світанчата»!

Хочу вам розповісти про неординарний благодійний проект, про який я дізналася на його презентації у Варшаві, в Освітньому центрі «Материнка» ім. Д. Павличка. Цей могутній творчий проект «СИЛА ПАМ'ЯТІ: ВІД БОЛЮ ДО ЗЦІЛЕННЯ» створила Марія Гишпіль-Петрінець зі Львівщини (Україна). Зараз вона тимчасово перебуває в Англії і є членкинею української жіночої спільноти в Лондоні, мама трьох синів, двох із яких боронять рідну землю.

«Сила пам'яті...» — це пам'ятати про всіх дітей, які загинули в жорстокій війні Росії проти України. «Важливість пам'яті нагадують нам бути єдиними, стійкими у нашій сьогодишній боротьбі за свободу та справедливість. Мільйони українців

розбрелися по цілому світу, щоб захистити своїх дітей, шукаючи притулку, правди і справедливості. Першою необхідністю, як другим диханням, стали захист прав людини у світі. Цим проектом я кричу на весь світ: «НІ ВІЙНІ!». Наша пам'ять має силу. Наш голос важливий!» — пояснює пані Марія.

У рамках проекту відбулися дитяча виставка «Україна в ангельській пам'яті навіки» та майстер-клас із виготовлення з тканини білих ангеликів — як символів про всіх дітей, які стали анге-

лами на небі. Це настільки було відповідально та зворушливо, що запам'ятається кожному, хто був присутній. Діти творили біле диво, яке ніби ожило в їхніх руках, створюючи емоційний лейтмотив світла, любові та нашої невимовної скорботи.

Усі ангелики прикріплювалися на великому панно на голубому фоні, яке «подорожує» з однієї країни до іншої. До речі, це вже четверта презентація — проведено дві в Лондоні і одну в Оксфорді.

«Сила пам'яті...» — це не просто потужний проект — це сила, якою живе, дихає і творить Марія Гишпіль-Петрінець. За проектом — життя дітей, яким не судилося дочекатися Перемоги... Втрата болить не тільки батькам: вона торкається білими крилами кожного з нас...

А ще пані Марія привезла український синьо-жовтий прапор довжиною вісім метрів, на якому діти й дорослі ставили свої підписи, підтверджуючи гасло «Ні війні в цілому світі!».

Велика подяка директору «Материнки» Наталі Кравець за організацію та підтримку проведення цього заходу.

**УКРАЇНА
В АНГЕЛЬСЬКІЙ ПАМ'ЯТІ
НАВІКИ**

БЛАГОДІЙНИЙ ЗАХІД

ТВОРЧА ВИСТАВКА
БІЛИХ АНГЕЛІВ
НА ЗГАДКУ
ПРО ДІТЕЙ,
ЯКІ ЗАГИНУЛИ ПІД
ЧАС ВІЙНИ В УКРАЇНІ

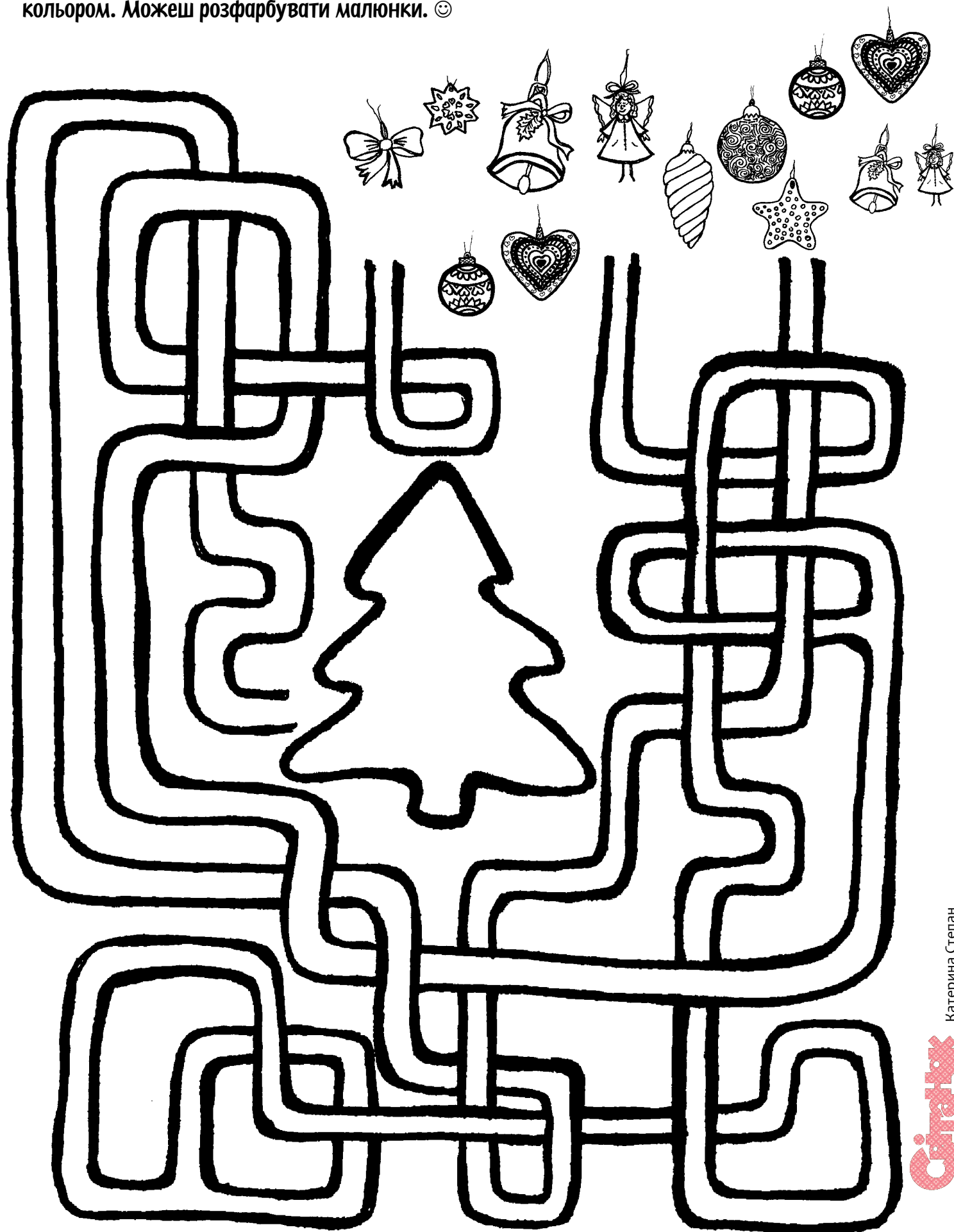
ВАРШАВА
30 ЛИПНЯ 2025
15.00-17.00

ОСВІТНІЙ ЦЕНТР "МАТЕРИНКА"
ІМ. ДМИТРА ПАВЛИЧКА
UL.ZGODA 5/5, 00-018

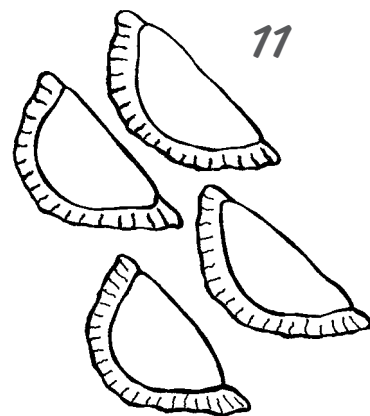
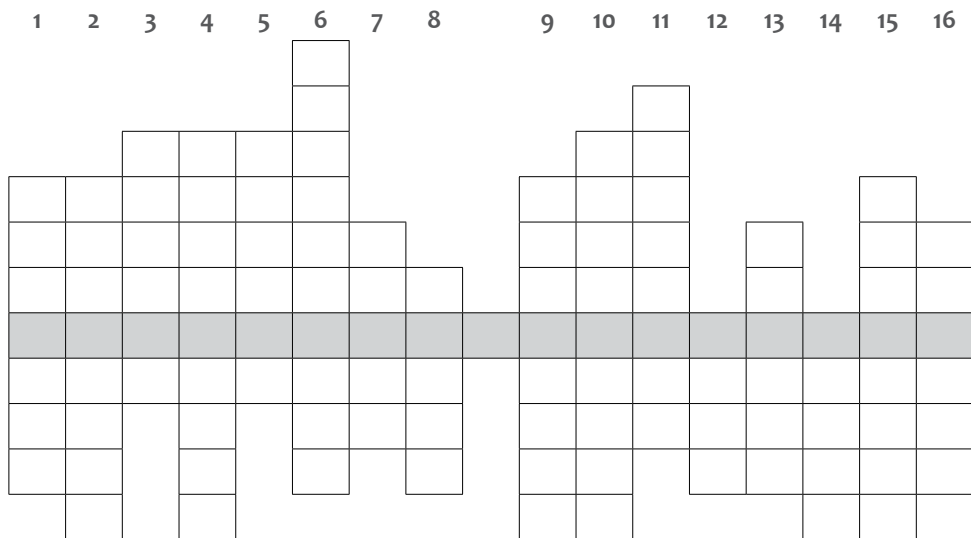
КООРДИНАТОР ТА ОРГАНІЗАТОР
МАРІЯ ПЕТРІНЦЬ
+44 7393412353 (+380 688440765)

Яку стежку треба вибрати, щоб потрапити з прикрасами до ялинки? Познач цю стежку кольором. Можеш розфарбувати малюнки. ☺

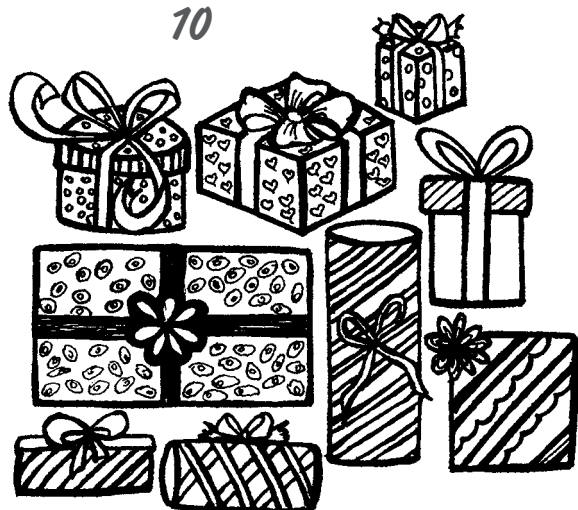

Розгадай кросворд та прочитай гасло. Гасла знаходяться серед маюнків та поміж ними.
Розфарбуй і підпиши малюнки. ☺

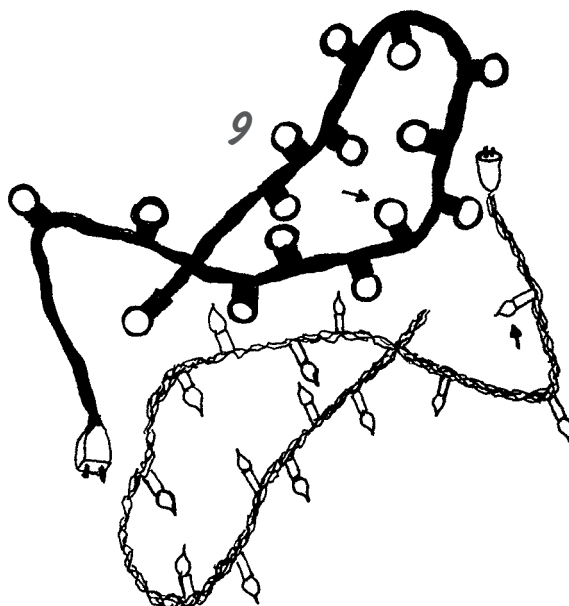

11

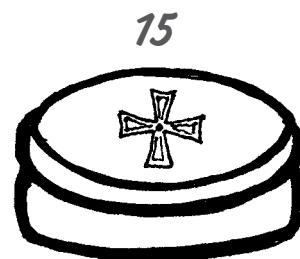
12 Солодка, традиційна, одна з дванадцяти, їмо її під час Святвечора

10

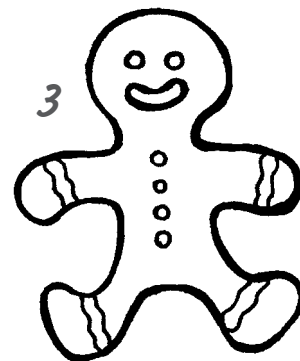

9

15

13 Ходять із...; колядують, ходять від хати до хати; є в ньому і ангел, і чорт, і баба, і жид

3

2

Катерина Степан

6

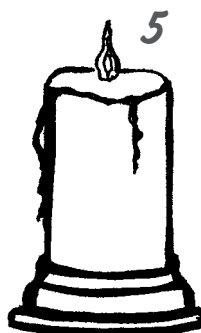
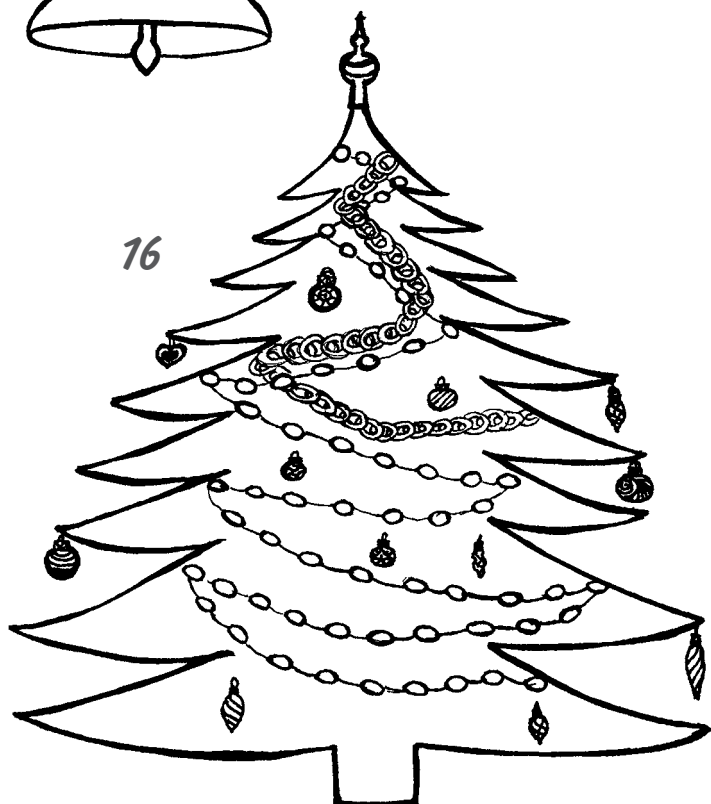
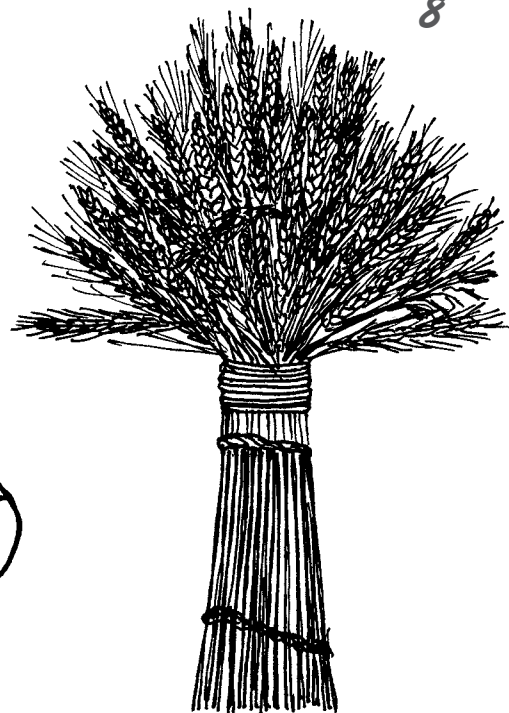
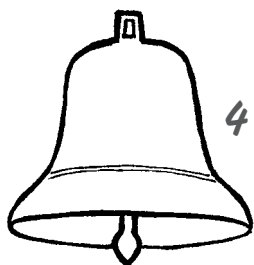

Світ

6

Завдання: Петро Табака

7 Традиційний... – н'ємо його
під час Святвечора

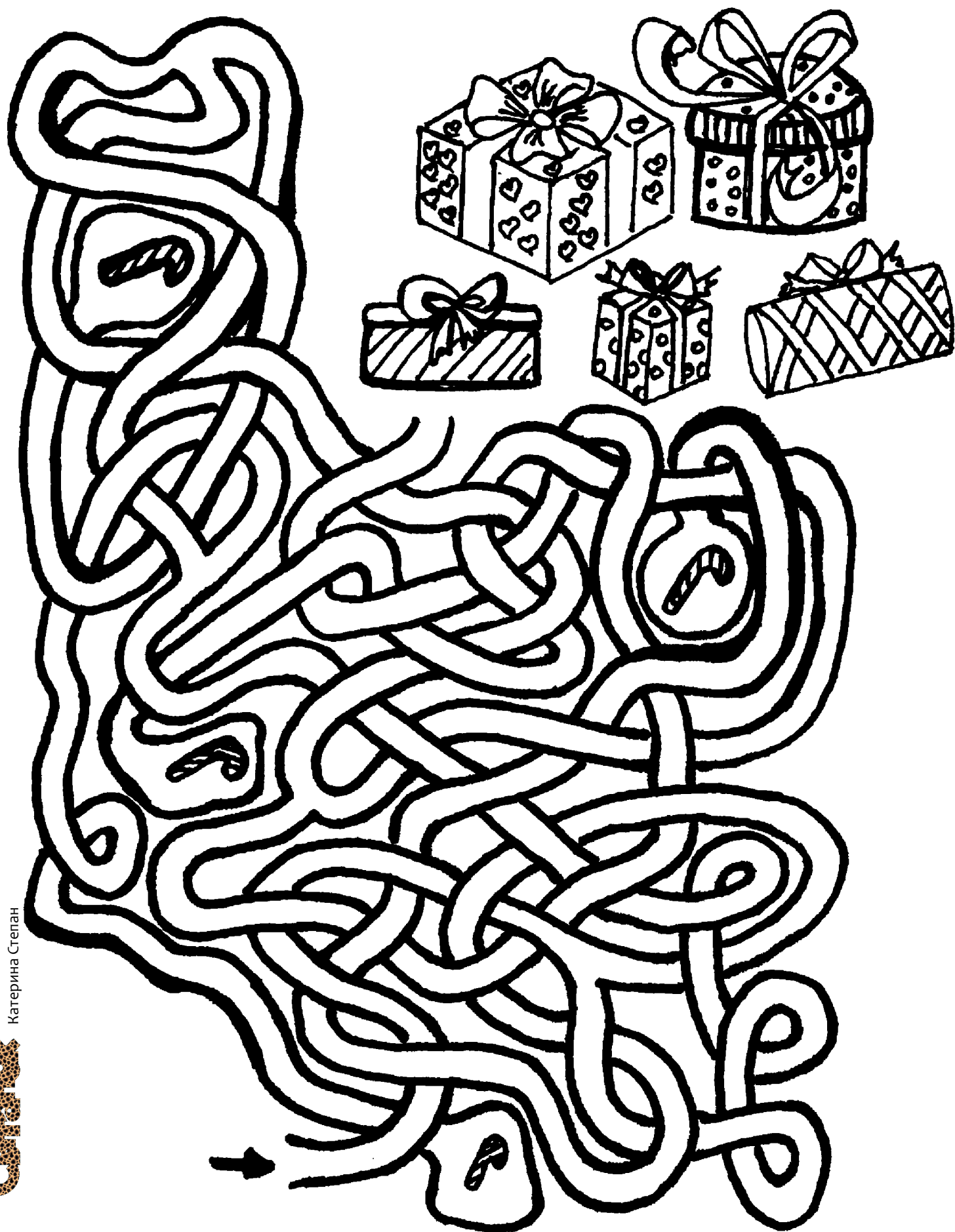

1 Співаємо її під час Святвечора,
Різдва Христового та цілого
різдвяного часу

Розв'яжи математичні приклади з літерами та запиши новоутворені слова.

Я	+	ЛИС	-	С	+	НІС	-	ІС	+	КА	=	
ВІК	-	ІК	+	Е	+	РАК	-	АК	+	ТЕП	=	
КОЛО	-	ЛО	+	ЛЯ	+	ДІМ	-	ІМ	+	КА	=	
МА	+	ЛІС	-	ІС	+	А	+	Н	+	КА	=	
ЩЕК	-	К	+	ДРІІ	-	І	+	В	+	КА	=	
СВ	+	І	+	ЧОЛО	-	ОЛО	+	КАСА	-	СА	=	
ДІДО	-	О	+	УЗВАР	-	ЗВАР	+	ХВІСТ	-	ВІСТ	=	
КІТ	-	ІТ	+	УДАВ	-	ДАВ	+	Т	+	Я	=	
З	+	ІЗЮМ	-	ЗЮМ	+	РАК	-	АК	+	КА	=	
ВІН	+	ШІСТЬ	-	ІСТЬ	+	У	+	ВАН	+	НЯ	=	

Познач кольором дорогу до подарунків, так щоб обминути гілочки. Розфарбуй малюнки. ☺

Катерина Степан

Унікальні галицькі різдвяні страви та звичаї

У цьому випуску розповім Вам про Галичину. Подумаєте, чому так? Відповідь дуже проста: більшість із вас має коріння саме з цих земель — зокрема і я. Тому обов'язково треба приділити цій темі особливу увагу. До складу Галичини можемо сміливо зарахувати Надсяння, Лемківщину та Бойківщину. Галицьке Різдво вважається особливим через поєднання дуже давніх традицій, унікальної обрядовості й сильної української самобутності, що збереглися саме в цьому регіоні. В Галичині вцілили стародавні обряди, які сягають ще язичницьких традицій: дідух як символ роду, сонця і врожаю; ритуали захисту дому (сіно під стіл, свічки, побажання «миру хаті»). Обкурювання хати на Різдво — це давній звичай очищення й захисту дому. Перед Святою вечерею хату обходили з димом від полину, ялівцю чи ладану, окурюючи кути та двері. Святвечір тут винятковий. У Галичині до вечері не сваряться, говорять тихо, обмежують будь-які гучні роботи, навіть діти намагаються «не шуміти». У народі кажуть: «На Святвечір навіть вітер тихіший». Ця тиша — теж частина унікальності Різдва в Галичині. Перед Святвечором, окрім соломи на підлозі, під стіл клали «заліззя» — наприклад, сокиру, до якої діти торкалися босоніж, «щоб ноги були тверді як залізо». До хати заносили «діда» із соломи та «бабу» із сіна. Підмітати після цього заборонялося, бо дідух й сіно символізували померлих родичів. Уважалося, що душі предків мають бути в хаті впродовж свят. Підлогу підмітали лише після свят, а сміття зазвичай спалювали. Дим мав відганяти зло, хвороби й приносити мир та достаток на весь рік. На Галичині після Святої вечері страви залишали на столі аж до ранку. Вважалося, що померлі пращури вночі приєднуються до трапези родини. Цей обряд був своєрідною шаную до родинного коріння й духовного зв'язку між поколіннями. Також на стіл ставили додаткову тарілку для померлих. Існувала традиція, що під час Святвечора кожен тримає ложку в руках і не кладе її на стіл, доки всі не скуштують головні різдвяні

страви — кутю, бобальки чи всю Святу вечерю. У давнину казали: якщо покласти ложку раніше — можна «пустити» нечисту силу до хати або показати неповагу до душ родоначальників, які «вечеряють» у цей час. Уважалося, що раннє відкладання ложки може «вимести» достаток і щастя з дому. Лемки цілою родиною йшли до ріки й вмивалися крижаною водою. Але чистими мали бути не лише ззовні, а «перебувати в гармонії». Мусили віддати позичену річ, дотримати слова, якщо комусь щось обіцяли. Лемки на вечір напередодні Різдва казали «Вилия». До речі, галицьке Різдво особливе тим, що для багатьох воно символізує повернення додому, вкоріненість, пам'ять про предків, духовну стійкість українців і неперервність традиції навіть у найважчі часи. Це не просто свято — це серце галицької ідентичності.

Галичани справді приділяють особливу увагу різдвяним стравам, бо в Галичині Святвечір має надзвичайно сакральний статус. Тут їжа — це не просто їжа, а ритуал, символ і пам'ять роду. Як кажуть, «галичани покручені на їжі» — тобто дуже уважні, педантичні та скрупульозні в усьому, що стосується кухні. Часто можна почути:

- «У нас їсти — то ритуал, не просто їда».
- «Галичани мають окрему релігію — кухня».
- «Галицька газдиня — то шеф-кухар від Бога».
- «У нас їжа має бути не лиш добра, а й файно подана».

Бобальки

Дідух

ставлять на Святвечір? Вірили, що узвар принесе солодкий рік. Лемки можуть похизуватися киселицею. Лемківська киселиця — це традиційна святкова страва на Різдво, яку готують замість борщу або як додаткову супову страву. Вона дуже відрізняється від звичного борщу чи супу, бо має кислий смак і густу, поживну основу, що символізує достаток і здоров'я. Основні інгредієнти: вівсяні крупки або вівсяне борошно (іноді суміш із пшеничним), квашена капуста для кислоти, сушені гриби, сушена горобина (сливи чи яблука), часник, сіль і трохи олії. Лемківські «бобальки» — традиційна різдвяна страва, особливо на Святвечір. Вони мало відомі поза регіоном, але мають важливе місце в лемківській кухні. Це маленькі пісні кульки з тіста або з круп. Основні інгредієнти: пшоно або манка, мак, мед або трохи повидла. Форма — невеликі круглі або овальні кульки розміром із волосський горіх. У деяких селах Лемківщини існував жартівливий

Перейду до страв на Святвечір. Галицькі пироги на Різдво — це обов'язкова страва, яку готують на Святвечір і часто на саме Різдво. Саме так галичани називають вареники. Найпоширеніші начинки: капуста з грибами — найкласичніший варіант — або картопля з цибулею. До цікавих страв належать пісні голубці з гречкою та бульбою (картоплею). Кутя єднає всіх. Усі добре знаємо, що головна тут — пшениця. Бойки та лемки інколи замість неї додавали ячмінь — маловідома традиція, притаманна лише Західній Україні. Фасоля з часником — дуже галицька страва. Її готують із великої білої квасолі на часниковій засмажці на олії. Можна додати рис. Зумисно пишу «фасоля», не «квасоля» як у стандартизованій українській мові, адже галичани так говорили й говорять. Можливо, у Твоїй родині таке теж

звичай: коли дівчина готувала бобальки, дивилися, чи з'їсть їх кіт. Якщо кіт з'їдав — казали, що дівчина скоро вийде заміж.

На Різдво використовували спеціальний посуд. На Галичині, до якої відносять теж Львівщину, Тернопільщину та частину Івано-Франківщини, святковий стіл завжди був урочистим. Тут використовували: фаянсові та порцелянові тарілки, які передавалися у спадок і служили ознакою святковості; дерев'яні або срібні ложки, які підкреслювали обрядовий характер трапези. На Лемківщині головним принципом була практичність і чистота. Основні елементи святкового столу: глиняні миски та дерев'яні ночви для куті і бобальок; дерев'яні ложки, інколи вирізані вручну. Бойківщина відзначалася простотою та поживністю. Тут готували багато супів і страв із грибів, а посуд відповідав цій практичній спрямованості: глиняні миски та горщики для основних страв; прості тарілки та дерев'яні ложки, товстіші і міцніші, ніж на Лемківщині. Бойківський Святвечір більше концентрувався на наповненості та калорійності страв, ніж на урочистій подачі. Східна Галичина та Надсяння виділялася урочистістю та багатством посуду. Тут тарілки були фаянсові, іноді дуже вишукані, для кожної страви. На Надсянні святковий стіл відрізнявся великою кількістю страв і гарною подачею — це символізувало достаток та турботу про гостей. Таким чином, різдвяний посуд Західної України не був лише ужитковим — він відображав культурну характерність регіону, зв'язок із предками та сакральне значення святвечірньої трапези.

Висновки:

- Бойківщина — простіші, поживніші страви, багато супів і грибів.
- Лемківщина — прості пісні страви, багато круп'яних і бобових, характерні страви, такі як бобальки та киселиця.
- Чим ближче до Надсяння, тим елегантніші, святково оформлені страви, багато вареників і вишуканих пляцків.

Хоча це не абсолютне правило, бо все залежало від родини, статків і історичного періоду. Треба пам'ятати, що традиції завжди змінювалися й запозичувалися від сусідів.

Бажаю Вам галицького Різдва — з повним столом, світлою хатою та щирою радістю сердець! Щасливого прийдешнього року!

Наталія Ориньчак

м. Венгожево

Світлина з мережі

МІСТА-ГЕРОЇ УКРАЇНИ

ДНІПРОВЩИНА: МІСТА ГЕРОЇКИ

ІЗ ДАВНІХ ЧАСІВ

Серед міст, які стали «Містами-героями України» є й такі, що мають давні традиції боротьби проти гніту й панування чужинців. На Дніпровщині це Марганець, Нікополь і Павлоград.

Найдавніше із них — Нікополь — розташоване на правому березі Дніпра. Люди жили в цій місцевості ще з часів неоліту (або « нової кам'яної доби»), а це 10 тисяч років тому. Потім прийшли скіфи, сармати, хазари, печеніги, половці, татари... І хто тут тільки не був до того часу, коли з'явилися запорозькі козаки! Місцевість ця відома як Микитин Ріг — зручна переправа через Дніпро. У 1639–1652 роках на місці нинішнього Нікополя була розташована Микитинська Січ, куди (в 1647 році) прибув Богдан Хмельницький, щоб підняти козаків на боротьбу проти польського панування. Саме цей час і вважається початком заснування міста. Але сам Нікополь (із грецької «місто Микити») офіційно з'явився у 1782 році і було в ньому лише 200 будиночків. Вигідне розташування сприяло зростанню населення, з'явилися свої заводи, крамниці, школи і церкви... На швидкий розвиток Нікополя вплинув початок добування марганцевої руди, знайденої в цій місцевості. Побудували великі підприємства (чавуноливарний і механічні заводи), ремісничі майстерні, відкрилась залізнична лінія, яка з'єднала Кривий Ріг і Олександрівськ (Запоріжжя), а на початку XX століття з'явився і залізничний вокзал.

Після революційних подій 1917 року місто опинилось у кругообігу боротьби за владу. Деякі рази Нікополь захоплювали різні армії, в тому числі чотири рази — Червона армія. Мешканці міста підняли повстання проти більшовиків (червень 1919), яке було придушене. А з осені 1920 року остаточно перемогла радянська влада. Нікополь став центром повіту, потім (із 1923) і районним центром. Під час Голодомору 1932–1933 років мешканці міста дуже постраждали. Померло не менше, як 2 тисячі чоловік. Були, навіть, випадки людоджерства. Багатьох урятувало будівництво Нікопольського південно-трубного заводу, куди люди йшли працювати і там отримували продукти.

Будинок у Нікополі, зруйнований російськими обстрілами, серпень 2022 (джерело: radiosvoboda.org/a/novyny-pryazovya-nikopol-na-liniyi-vohnyu-intervyu-yevtushenko/32825549.html)

Всього в місті було до 25 підприємств, а населення зросло до 70 тисяч чоловік (на 1941). Під час війни Нікополь був під німецькою окупацією, а у повоєнний час став одним із найбільших металургійних центрів України. В незалежній Україні місто продовжувало розвиватися, але напад Росії в 2022 році привів до погіршення становища. Нікополь не потрапив під окупацію, хоча захоплення Енергодару (на лівому березі Дніпра) дало можливість росіянам обстрілювати місто, населення якого зменшилось наполовину (до 50 тисяч чоловік). Але, за словами Володимира Зеленського, це «місто справді героїчне», бо «під численними обстрілами... продовжує працювати».

Таке ж становище і Марганця — міста, яке розташоване за 20 кілометрів від Нікополя і також має давню історію. Колись тут теж жили скіфи, що підтверджують численні кургани, а у 1530–1593 роках була Запорозька Січ, так звана Томаківська (на острові Томаківка). Саме звідси розпочалося повстання проти польського панування під проводом Кшиштофа Косинського (1591–1593). Бували в цій місцевості і Богдан Хмельницький із сином Тимошем, і відомий кошовий отаман Іван Сірко. З'явилося селище Городище, яке було аграрним аж до 80-их років XIX століття, коли були відкриті поклади марганцевих руд. Відкриття їх привело до появи

Наслідки обстрілу Марганця 17 жовтня 2024

(джерело: ua.korrespondent.net/ukraine/4724266-rosiiani-atakuvali-marhanets-troje-poranenyh)

рудників, залізничної вітки і станції Марганець (у 1904), а ще раніше — паромної переправи через річку Томаківка. Відповідно зросла і кількість населення в селищі, де вже була земська лікарня, декілька шкіл і народний дім (місцевий клуб). Після революції 1917 року всі рудники були націоналізовані; на середину 30-их років уже працювало 20 шахт і чотири збагачувальні фабрики, було створене єдине Нікополь-Марганцеве рудоуправління. З'явилося і електричне освітлення та телефонний зв'язок. У 1938 році селище перейменували у місто Марганець. Під час німецько-радянської війни місто було окуповане і частково зруйноване, потім почало відроджуватись. У незалежній Україні Марганець увійшов до складу новоутвореного Нікопольського району (2020). Населення складало до 45 тисяч чоловік. Від початку повномасштабної війни з Росією (2022) Марганець постійно під обстрілами. Це місто, якому, за словами Володимира Зеленського, дуже «складно після підризу росіянами Каховської дамби, але яке зберігається».

Важливу роль, за словами Зеленського, відіграє і Павлоград, «місто сили для України... центр евакуації наших людей, місто, яке стало госпітальною базою для поранених із фронту». Павлоград знаходиться в межиріччі річок

Унаслідок удару 25 квітня 2025 по житловому будинку в Павлограді загинули мирні жителі, зокрема неповнолітня дівчинка

(джерело: armyinform.com.ua/2025/04/25/okupanty-vdaryly-po-pavlogradu-dytyna-ta-dvoje-doroslyh-zagynuly-vid-udaru-rosijskogo-bpla/)

Самара та Вовча. Засновником міста вважають військового старшину із запорожців Матвія Хижняка, від якого пішли Матвіївські хутори. У 1775 році, після ліквідації Запорозької Січі, вони стали зватися слободою Матвіївка. А у 1784 році царським указом ця слобода була перейменована у місто Павлоград, яке увійшло до Катеринославського намісництва. Місто розвивалось: прості городяни жили в глиняних мазанках, а першою кам'яною спорудою був величний Свято-Вознесенський собор (1845), дзвін якого лунав аж на 30 кілометрів. У кінці XIX століття в Павлограді проживало вже близько 16 тисяч чоловік, він став центром торгівлі зерном, борошном і великою рогатою худобою. Під час боротьби за владу в Україні в 1917–1920 роках місто переходило до різних політичних сил, аж поки його не захопили більшовики. У 1930 році жителі повстали проти радянської влади, але повстання жорстко придушили. Друге повстання було в 1943 році проти німецької влади, коли Павлоград знаходився під окупацією в роки німецько-радянської війни. Про нього розповідали в радянських школах, але факт першого повстання приховували. Після війни місто стало центром промисловості і видобутку вугілля Західного Донбасу. А ще стратегічним об'єктом, на оборонних заводах якого вироблялися міжконтинентальні балістичні ракети. Населення його перевищило 110 тисяч чоловік. Після ворожого нападу Павлоград під постійним ракетним обстрілом, але тримається завдяки героїзму і мужності воїнів та мешканців.

Олександр Любич

Світанок — додаток «НС» для дітей

Відповідальна редакторка: Катерина Сень
Малюнки: Катерина Степан

Адреса редакції:

«СВІТАНОК» ul. Kościeliska 7 03-614 Warszawa

Електронна пошта: switanok@nasze-slowo.pl

Dodatek „Switanok” dofinansowano ze środków Budżetu Państwa.